

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.T.**, IČ X, se sídlem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301, Praha*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2016, čj. DSH/9060/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“) [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 20. 5. 2016, sp. zn. SZ MMP/033139/16, čj. MMP/123356/16, ve spojení

s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 9. 2016, sp. zn. ZN/2163/DSH/16, čj. DSH/9060/16].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu byla porušena následujícím způsobem: dne 2. 9. 2015 v době okolo 09:49 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová, ve směru jízdy z centra města, nezjištěný řidič překročil s vozidlem tov. značky Peugeot Boxer, RZ: ... nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 15 km/h, když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy po odečtení možné odchylky měření 65 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Žalobní body

Pod body [3] - [6] žaloby žalobce namítá, že z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (automatem). Správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu. Otázka, zda použitý rychloměr je automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán toliko učinil závěr, že se jedná o automat, ale nijak tento závěr neodůvodnil a neprokázal. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014 – 86. Správní orgán v tomto směru neprovedl žádné dokazování. S odkazem na zásadu in dubio pro reo tak je nutné dojít k závěru, že použitý rychloměr automatem nebyl – a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu splněna nebyla.

Žalobce dále namítá ([7] - [13]), že v řízení nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, kde se údajný správní delikt stal. Dle výroku mělo k překročení rychlosti dojít v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová, ve směru jízdy z centra města, což má prokazovat Oznámení přestupku a Protokol o měření průměrné rychlosti. Žalobce o těchto důkazech pochybuje, neboť úsek mezi křižovatkami Plaská/Studentská a Plaská/Okounová v Plzni ohledal, a našel v něm pouze jedno vodorovné dopravní značení, které je viditelné na snímcích z měření, a které pravděpodobně označuje začátek a konec měřeného úseku. Úsek měření nekončil v úseku, ve kterém se měl údajný správní delikt stát. Žalobce navrhuje provést ohledání místa. Žalobce napadá, že Protokol o měření průměrné rychlosti vůbec není věrohodným protokolem o provedeném měření, ale je výsledkem relativně nenápadné manipulace se snímky vozidla žalobce získanými při různých měřeních z různých míst. Podoba Protokolu o měření

průměrné rychlosti takovou domněnku ani v nejmenším nevyvrací, neboť se patrně nejedná o výstup ze software, který by byl k tisku záznamů měření autorizován. Vytvořit obdobný dokument lze v textovém editoru asi za 5 minut. Přidat do fotografie podobný text zhruba stejně. Žalobce tedy tento důkaz nepovažuje za věrohodný, neboť se snadno může jednat o důkaz podvržený. Vyšší věrohodnost by měl např. originální soubor vytvořený rychloměrem při provedení měření, který však obsahem správního spisu nebyl. Samotné Oznámení přestupku pak jako důkaz toho, kde se měl správní delikt stát, nepostačuje. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016 – 36.

Žalobce má pochybnost ([14], [15]) o tom, zda nebyl porušen § 79a zákona o silničním provozu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem. Žalobce navrhuje, aby si zdejší soud k této otázce vyžádal od obce Plzeň veškeré smlouvy, které má za účelem měření rychlosti s tímto subjektem uzavřeny, aby mohla být míra participace tohoto soukromého subjektu na prováděném měření zhodnocena z hlediska s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 – 67.

Pod body [16] - [19] žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu. V řízení před správními orgány nebylo prokázáno, zda místo, kde mělo dojít k přestupku, bylo místem určeným příslušným orgánem Policie ČR k měření rychlosti Městskou policií Plzeň, ani to, zda případně měření rychlosti proběhlo v součinnosti s Policií ČR. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu in dubio pro reo pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Plzeň prováděno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Výsledek nezákonného postupu obecní policie současně nemůže sloužit jako důkaz o údajně protiprávním jednání. To vyplývá z doktríny ovoce z otráveného stromu. Žalobce poukazuje na případ řešený Nejvyšším soudem USA, který je znám jako Weeks v. U.S. (1914).

Žalobce má též za to ([20] - [34]), že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona. Žalobce učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, pokud své vozidlo pronajmul svému zmocněnci, aby tento dané vozidlo dále dával do podnájmu třetím osobám, přičemž v předmětné nájemní smlouvě se zmocněnec žalobci zavázal, že zajistí, aby osoby, kterým dá jeho vozidlo do podnájmu, při jeho užívání neporušovaly povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti. Zmocněnec žalobce se v předmětné nájemní smlouvě též standardně zavazuje k tomu, že pronajímateli případně poskytne právní zastoupení ve věci správního deliktu, který měl být spáchán v době, kdy pronajaté vozidlo bylo v souladu s nájemní smlouvou v dispozici zmocněnce nebo třetí osoby. Z tohoto důvodu byla zmocněncem žalobce v řízení o správním deliktu právě předmětná společnost. Zmocněnec žalobce dal vozidlo žalobce v předmětné době do podnájmu panu A. Nájemní a podnájemní smlouvu

žalobce předloží při jednání. Pan A. byl častým zákazníkem zmocněnce žalobce, což vysvětluje jeho označování za řidiče i v dalších řízeních o správním deliktu, kde jako zmocněnec obviněného vystupuje stejná osoba, jako v případě žalobce. Žalobce na základě nájemní smlouvy mohl mít zcela legitimně za to, že jeho zmocněnec zajistí, aby osoby, kterým jeho vozidlo dá do podnájmu, při užívání jeho vozidla neporušovaly silniční zákon, neboť z citovaných ustanovení vyplývá, že žalobci svědčila dobrá víra, že tuto smlouvu bude zmocněnec žalobce dodržovat. Žalobci současně není známo, co jiného měl ještě udělat proto, aby zabránil porušování zákona o silničním provozu osobami, kterým zmocněnec dá jeho vozidlo do podnájmu. Žalobce dále namítá, že pokud žalovaný věděl na základě své úřední činnosti, že zmocněnec žalobce označuje pana A. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu, kde vystupuje jako zmocněnec obviněného, jednalo se o podklad rozhodnutí, a tedy měl žalobci umožnit se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Žalobce upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 31/2010 – 94. Pokud by se žalobce s tímto podkladem seznámil, k tomuto by uvedl, že to neindikuje účelovost označení pana A. za řidiče vozidla žalobce, ale že je to zapříčiněno tím, co bylo uvedeno již výše, a totiž, že pan A. je častým zákazníkem zmocněnce žalobce. Žalovaný tedy konstatoval, že označení pana A. za řidiče bylo účelové, a to na základě skutečností, které nebyly obsahem spisu. Takový postup měl dle názoru žalobce za následek překvapivost rozhodnutí prvního stupně, neboť nemohl nijak předpokládat, že z těchto skutečností bude správní orgán vycházet.

Žalobce namítá ([35] - [36]), že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl ani jedinou konkrétní úvahu, která by jej vedla k závěru, že rozhodnutí prvního stupně je v souladu s právními předpisy. Dle názoru žalobce je „analytická“ část odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jakýmsi vzorem, který žalovaný vytvořil v natolik obecné podobě, že jej používá ve všech typově podobných případech za použití metody CTRL+C, CTRL+V. To v případě správního orgánu, který je povinen provést instanční přezkum, nepřipustné, neboť žádný přezkum fakticky proveden nebyl, resp. to z odůvodnění nevyplývá. K prokázání tohoto tvrzení navrhuje žalobce, aby si soud od žalovaného vyžádal všechna rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu vydaná oprávněnou úřední osobou žalovaného Mgr. J.K. v roce 2016.

Žalobce pod body [37] - [42] namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by

tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že aplikací § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu České republiky.

Žalobce dále namítá [43] - [52], že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, žalovaný této žádosti nevyhověl, ač dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok, neboť dle zákona se provede záznam do spisu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, a správní orgán o tom též účastníka řízení na požádání informuje. Je tedy zjevné, že žalovaný postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobce o sdělení oprávněných úředních osob ve věci žalobce nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Žalobci fakticky nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Z tohoto důvodu žalobce namítá, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Žalobce má za to, že důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, se kterým se často „potkává“, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť pokud žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda tyto nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, pročez zcela legitimně důvody svého odvolání nedoplňoval, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se i obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet“, případně „ztratit“. Žalobce tak v důsledku byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť se zcela legitimně hodlal vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť chtěl nejdříve zvážit podání námítky podjatosti vůči nim. Jelikož tyto informace žalobci nebyly před vydáním napadeného rozhodnutí vůbec poskytnuty, ani nebyl žalobce vyrozuměn o tom, že mu tyto informace nebudou poskytnuty, nebylo v důsledku žalobci umožněno realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nelze též odhlédnout od toho, že žalovaný byl nečinný, neboť jeho žádost nevyřídil včas. Napadené rozhodnutí tak pro žalobce bylo tzv. překvapivým rozhodnutím, neboť očekával, že před vydáním napadeného rozhodnutí bude žalovaným vyrozuměn o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.

Závěrem žalobce shrnuje, že podle jeho názoru správní orgány nepostupovaly v řízení správně, neplnily své povinnosti podle platných právních předpisů a jen na základě naprosto

nedostatečných podkladů mu udělily pokutu. Ve správním řízení nebyla prokázána odpovědnost žalobce za údajný delikt, a nebylo ani prokázáno, že by vůbec k nějakému správnímu deliktu došlo. Správní orgán zřejmě nebyl veden záměrem situaci vyjasnit a respektovat účel § 125f zákona o silničním provozu (trestat správní delikt jen tehdy, pokud nelze trestat přestupek). Žalobce uvádí, že z jeho strany nedošlo k porušení žádného platného právního předpisu a údajný správní delikt nespáchal. Správní řízení bylo vedeno naprosto nedostatečným a nesprávným způsobem vzbuzujícím dojem, že si správní orgán předem vytkl cíl uložit pokutu a následně se příliš nezabýval fakty.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil dne 13. 2. 2017. K námitce, že nebylo zjišťováno, zda byl k měření použit automatizovaný technický prostředek, žalovaný uvádí, že v daném případě bylo měřeno úsekovým měřičem, což je zřejmé z ověřovacího listu a z protokolu o měření rychlostí, kde je uvedeno, že se jedná o průměrnou rychlost a výslovně pak i z oznámení Městské policie Plzeň. Je přitom skutečností obecně známou, že úsekové měřiče z povahy věci pracují bezobslužně a automaticky, neboť neumožňují obsluhu na místě ani zastavování vozidel. Žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62A 7/2015-36. Žalovaný rovněž dodává, že v tomto směru žalobce v průběhu řízení nic nerozporoval, a proto neměl správní orgán I. stupně ani žalovaný důvod se touto otázkou podrobněji zabývat.

K zpochybnění místa spáchání přestupku žalobcem žalovaný předně uvádí, že fotografie z měřícího zařízení, které žalobce vložil do žaloby, jsou na rozdíl od originálu oříznuté. Z originálních fotografií naopak vyplývá, že v době vjetí žalobcova vozidla do měřeného úseku se toto nacházelo v pravém jízdním pruhu vícepruhové komunikace a v době výjezdu z měřeného úseku v levém jízdním pruhu. V případě fotografie na vjezd do úseku je tak logicky po pravé straně ve směru jízdy řidiče vidět vodící čára (V4) při kraji vozovky a při výjezdu podélná čára přerušovaná (V2a) ve středu vozovky oddělující jednotlivé jízdní pruhy. Jak vyplývá z ověřovacího listu, měřící zařízení je určeno k měření v obou těchto pruzích. Žalovaný proto považuje za nadbytečné provádět místní šetření k ověření místa spáchání přestupku, neboť argumenty, kterými se žalobce snaží zpochybnit věrohodnost podkladů o místě vypovídajících, jsou irelevantní, podložené účelově ořezanými kopiemi fotografií. Irelevantní jsou proto i ničím nepodložené spekulace žalobce, že záznam z měření rychlosti byl nějak padělán či pozměňován. Výstup z měření byl pořízen Městskou policií Plzeň v rámci výkonu pravomoci svěřené jí zákonem, a proto není důvodu o autenticitě předmětných záznamů pochybovat. Stejně tak není důvodu pochybovat o umístění měřiče, neboť se jedná o stacionární úsekový měřič, kterým, jak obecně známo, nelze manipulovat jako s měřičem mobilním. Ohledně pevného umístění předmětného měřícího zařízení se pak může relevantním způsobem vyjádřit v první řadě Magistrát města Plzně jako orgán vlastníka - města Plzně, které jej provozuje prostřednictvím Městské policie Plzeň. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 144/2016 - 36, na nějž žalobce odkazuje, pak vůbec neřeší otázku místa spáchání přestupku, ale otázku identifikace vozidla a řidiče za situace, kdy

vozidlo není z fotografie pořízené radarem identifikovatelné, týká se měření mobilním zařízením a vychází z odlišných skutkových okolností. Na danou věc tedy nedopadá.

K námitce ohledně toho, že na měření rychlosti participoval soukromý subjekt, žalovaný uvádí, že předmětné měřicí zařízení je ve vlastnictví města Plzně, což vyplývá i z ověřovacího listu, kde je jako vlastník uvedena Městská policie Plzeň, tedy orgán obce.

Ohledně námitky porušení § 79a zákona o silničním provozu žalobce předně uvádí, že uvedenou námitku odvolatel nevznnesl v průběhu správního řízení, a proto neměl správní orgán I. stupně důvod vést v tomto směru dokazování, neboť nevyplývá-li ze spisu něco jiného, není v obvykle se vyskytujících případech důvodu pochybovat, že Městská policie Plzeň postupovala při měření rychlosti v rámci své pravomoci a působnosti. K námitce uplatněné teprve v odvolání dokládá žalovaný stanovisko Policie ČR, jímž schvaluje úsek ul. Plaské, jehož součástí je i inkriminovaný úsek, k provádění úsekového měření.

K námitce žalobce, že došlo k naplnění liberačního důvodu dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný uvádí, že tento liberační důvod nelze u správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu uplatnit. Předpokladem toho, aby provozovatel prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, totiž je, že toto úsilí prokáže mj. ve vztahu ke konkrétnímu řidiči. Na rozdíl od správních deliktů dle § 125d zákona o provozu na pozemních komunikacích, kde je postihován řidič i provozovatel současně, však předpokladem uplatnění odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 vůči provozovateli vozidla je, že řidič není buď vůbec znám, nebo se nepodaří prokázat, že jednání vykazující znaky přestupku spáchal on. Jestliže řidič není znám (popř. prokázán), je z povahy věci vyloučena možnost, aby mohl provozovatel vozidla prokázat, že ve vztahu ke konkrétnímu řidiči a konkrétní jízdě vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Byť tedy z § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se může zdát, že liberační důvod vymezený v § 125e odst. 1 téhož zákona lze vztáhnout i na řízení o správním deliktu dle § 125f, koncepce právní úpravy deliktů dle § 125f to vylučuje. Úpravu liberačních důvodů obsaženou v ust. § 125f odst. 5 je tudíž nutno považovat za komplexní a současně za zvláštní (lex specialis) vůči obecnému liberačnímu důvodu uvedenému v § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu.

Tvrzení žalobce, že vozidlo řídil v době spáchání přestupku pan A., bylo uplatněno až v řízení o správním deliktu, tedy ve fázi řízení, kdy již takovéto sdělení bylo irelevantní. Žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 156/2016-3. Ve fázi prověřování přestupku zůstal žalobce nečinný. Žalobce navíc v průběhu správního řízení netvrdil ani nedokládal existenci nějakého liberačního důvodu. Žalovaný považuje za irelevantní žalobcovy výtky vůči žalovanému, resp. správnímu orgánu I. stupně, že argumentoval skutečnostmi známými z úřední činnosti. Správní orgány na ničem takovém základ své argumentace nepostavily, uvedení pana A. coby řidiče odmítly s odkazem na to, že byl jako řidič vozidla sdělen

ve fázi řízení o správním deliktu, kdy je to již bezpředmětné. S ohledem na výše uvedené proto též považuje žalovaný za nadbytečné provádět důkaz jakousi fiktivní smlouvou údajně uzavřenou mezi provozovatelem a původním zmocněncem žalobce či panem A.

Dle názoru žalovaného není důvodnou ani námitka žalobce, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádnou konkrétní úvahu, proč má odvolací správní orgán za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy. Žalobce buď vůbec nečetl rozhodnutí žalovaného anebo sám při formulaci žaloby použil metodu „CTRL+C, CTRL+V, z jejíhož užití obviňuje žalovaného. Žalovaný proto odkazuje soud na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že má za to, že předmětná právní úprava není protiústavní. Žalovaný je naopak toho názoru, že předmětné ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je projevem ústavní zásady, že vlastnictví zavazuje obsažené v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Je zásadně na svobodné vůli provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří a jak si případně ošetří možnou náhradu škody, která mu vznikne v důsledku protiprávního jednání osoby, které vozidlo svěřil. V neposlední řadě uvedené ustanovení nelze vykládat bez návaznosti na úpravu obsaženou v § 125f odst. 1 a násl. zákona o silničním provozu, z níž jednak vyplývá možnost sdělit řidiče vozidla, jednak možnost zbavit se odpovědnosti za přestupek v případech, kdy provozovatel prokáže, že vozidlo bylo odcizeno, byla odcizena jeho tabulka RZ nebo pokud podal žádost o zápis změny provozovatele. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 73/2016 - 40, který se otázkou souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem podrobně zabývá. Konečně lze odkázat též na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, v němž tento soud konstatoval, že aplikací rozporované právní úpravy nebylo nepřípustným způsobem zasaženo do ústavních práv stěžovatele.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 22. 11. 2017 žalovaný setrval na výše uvedené argumentaci. Žalobce ani jeho právní zástupce se na jednání nedostavili.

V. Posouzení věci krajským soudem

1) Použití automatizovaného rychloměru bez obsluhy

Žalobce namítá, že se správní orgán nezabýval skutečností, zda použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a zda tedy byla splněna podmínka odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vyjádření žalovaného a ze spisu (protokol o měření průměrné rychlosti, ověřovací list) vyplývá, že měření rychlosti bylo prováděno úsekovým měřičem, který pracuje bez obsluhy. V průběhu správního řízení se neobjevily žádné pochybnosti

ohledně povahy použitého rychloměru, žalobce v průběhu řízení nenamítal, že rychlost vozidla byla změřena jinak než automaticky pracujícím přístrojem. Správní orgán za takové situace nebyl povinen se touto skutečností v rozhodnutí zabývat, případně definovat pojem „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“. Ostatně pokud by bylo měření prováděno policisty přítomnými na místě, bylo by vozidlo zastaveno a překročení nejvyšší povolené rychlosti by bylo projednáno jako přestupek s okamžitě zjištěným řidičem vozidla.

2) Místo spáchání skutku

Žalobce má za to, že v řízení nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, kde se údajný správní delikt stal. Dále tvrdí, že protokol o měření průměrné rychlosti není věrohodný. Stejně jako předchozí námitku, uplatnil žalobce tuto argumentaci až v žalobě, nikoliv v řízení před správním orgánem, správní orgán se k ní proto nemohl vyjádřit v napadeném rozhodnutí a učinil tak až ve vyjádření k žalobě. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo „v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová, ve směru jízdy z centra města“. Obdobně je místo spáchání skutku označeno i v oznámení o přestupku („v obci Plzeň, ulice Plaská směr z centra“). V ověřovacím listu je v kolonce umístění rychloměru uvedeno „Plzeň, ul. Plaská“ a v kolonce místo ověření „Plzeň, ul. Plaská, dva jízdní pruhy směr z centra“. Fotografie, které jsou součástí Protokolu o měření rychlosti, obsahují text „Plzeň, Plaská, směr z centra, vjezd, pruh č. 1“ a „Plzeň, Plaská, směr z centra, odjezd, pruh č. 2“. Samotné fotografie nezachycují žádné výrazné prvky z okolí automobilu. K návrhu žalobce na provedení důkazu ohledáním na místě soud uvádí, že s ohledem na výše uvedené i vzhledem k tomu, že se jedná o stacionární úsekový měřič, který bývá obvykle umístěný po dlouhou dobu na jednom místě, není důvod domnívat se, že by byl správní delikt spáchán na odlišném místě, než které je specifikováno ve výroku rozhodnutí. Provádění ohledání na místě se nejeví být účelné i proto, že skutek byl spáchán v září 2015, tedy před více než dvěma lety a dopravní značení v místě mohlo za tu dobu projít změnami.

K věrohodnosti Protokolu o měření průměrné rychlosti soud uvádí následující: Skutečnost, že by bylo možné určitý důkaz poměrně snadno zfalšovat, neznamená automaticky, že byl tento důkaz zfalšován. Ani správní orgán, ani soud nemají povinnost zkoumat pravost takového důkazu, pokud o ní v řízení nevzniknou odůvodněné pochybnosti. V daném případě ani vzhled listiny, ani skutečnosti zjištěné v řízení neodůvodňují domněnku, že údaje uvedené v Protokolu o měření průměrné rychlosti byly změněny, případně, že by snad celá listina byla podvrhem. Ani žalobce nepředkládá žádná věrohodná tvrzení či důkazy, které by tuto domněnku podporovaly.

Soud má za to, že v řízení bylo dostatečně prokázáno místo spáchání skutku.

3) Porušení § 79a zákona o silničním provozu

K tomuto žalobnímu bodu nezbývá než konstatovat, že z ověřovacího listu ze dne 27. 11. 2014, č. 8012-OL-70372-14, ve správním spise na č. 1. 2, vyplývá, že vlastníkem silničního rychloměru je Městská policie Plzeň. Rychloměr tedy není ve vlastnictví

soukromého subjektu, jak tvrdí žalobce. Soud proto nevyhověl návrhu žalobce na vyžádání smluv uzavřených obcí Plzeň s vlastníkem zařízení.

Žalobce dále namítá, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, zda místo, kde mělo dojít k přestupku, bylo místem určeným příslušným orgánem Policie ČR k měření rychlosti Městskou policií Plzeň, ani to, zda případně měření rychlosti proběhlo v součinnosti s Policií ČR. Žalobce tuto námitku opět uplatnil až v žalobě. Správní orgán předložil soudu Stanovisko Městského ředitelství Policie Plzeň, kterým byl vydán souhlas s místy a úsekem na pozemní komunikaci ul. Plaská v Plzni k provádění úsekového měření rychlosti strážníky Městské policie Plzeň ve směru z centra/ křiž. s ul. Studentská a křiž. s ulicí pode Dvory. Tento žalobní bod tedy není důvodný.

4) Liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu

Žalobce má za to, že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona.

Žalobce uvádí, že své vozidlo pronajmul svému zmocněnci, aby vozidlo dále dával do podnájmu třetím osobám, přičemž v předmětné nájemní smlouvě se zmocněnec žalobci zavázal, že zajistí, aby osoby, kterým dá jeho vozidlo do podnájmu, při jeho užívání neporušovaly povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Žalobci není známo, co jiného měl ještě udělat proto, aby zabránil porušování zákona o silničním provozu osobami, kterým dá zmocněnec jeho vozidlo do podnájmu.

Soud předně uvádí, že naplnění liberačního důvodu je třeba tvrdit a prokázat v řízení před správním orgánem, což však žalobce neučinil.

K důvodům zproštění provozovatele vozidla odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, čj. 3 As 204/2015: *„Odpovědnost stěžovatelky za provoz vozidel, která svým klientům pronajímá, je nepochybně rizikem vyplývajícím ze specifické podnikatelské činnosti. To sice může ovlivňovat obchodní strategii a generovat zvýšené náklady, nicméně nemůže se stát liberačním důvodem, jenž by vedl ke zproštění se odpovědnosti za delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně vyhodnotil, že podnikatelská činnost stěžovatelky nemá na odpovědnost za daný delikt žádný vliv.“*

Zdejší soud pak v obdobné věci v rozsudku ze dne 26. 6. 2017, čj. 57 A 111/2016-41, uvedl: *„Ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je uvozeno slovy „Společná ustanovení o správních deliktech“. V zákoně mu předchází ustanovení § 125c, uvozené slovy „přestupky“, a ustanovení § 125d, uvozené slovy „Správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob“. Ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu tak dopadá pouze na delikty podle § 125d zákona o silničním provozu. Již z toho důvodu, že ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu následuje teprve po ustanovení § 125e odst. 1, je aplikace ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu v případě žalobce vyloučena. Aplikace ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je však vyloučena i z toho důvodu, že podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je*

provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Tato úprava je oproti obecné úpravě uvedené v ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu úpravou zvláštní.“

Úprava liberačních důvodů obsažená v § 125f odst. 5 je zvláštní (lex specialis) vůči obecnému liberačnímu důvodu uvedenému v § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Liberační důvod podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu tedy nelze uplatnit v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud by žalobce nájemní, ev. podnájemní, smlouvu předložil v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, správní orgán by přesto musel učinit závěr, že je žalobce za správní delikt odpovědný.

Žalobce v podání ze dne 14. 4. 2016 sdělil správnímu orgánu, že v době spáchání přestupku měl vozidlo k užívání pan A. al A. Žalobce v žalobě namítá, že pokud žalovaný věděl na základě své úřední činnosti, že jeho zmocněnec označuje pana A. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu, kde vystupuje jako zmocněnec obviněného, jednalo se o podklad rozhodnutí, a tedy měl žalobci umožnit se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.

V prvostupňovém rozhodnutí uvedl správní orgán k označení osoby řidiče žalobcem následující: „*Správní orgán k výše uvedenému vyjádření provozovatele vozidla uvádí, že sdělení osoby, jež měla údajně v době přestupku mít vozidlo v užívání, je v řízení o správním deliktu zcela irrelevantní. Předmětem tohoto řízení totiž není určení a dohledání osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku, ale protiprávní jednání provozovatele vozidla spočívající v porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy provozovatel vozidla nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení uvedeného ustanovení, stejně jako naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak bylo provozovateli vozidla na podkladě provedeného dokazování bezpochyby prokázáno. Správní orgán dodává, že zákon o silničním provozu v ustanovení § 125f odst. 5 striktně stanoví pouze 2 důvody, v důsledku kterých se může provozovatel vozidla zprostit odpovědnosti za projednávaný správní delikt, a to, že v době před porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo provozovatel vozidla podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. V daném případě nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. Správní orgán rovněž konstatuje, že je s podivem, že provozovatel vozidla přichází s informacemi o osobě údajného řidiče až v řízení o správním deliktu, navíc ve fázi, kdy již bylo pokračováno v tomto řízení po podaném odporu proti příkazu a bylo nařízeno provedení důkazů mimo ústní jednání, ačkoli provozovatel vozidla měl možnost uvedenou skutečnost uplatnit a sdělit ve stádiu prověřování přestupku. V této době byl ale zcela nečinný a nikterak nereagoval ani na zaslanou Výzvu k úhradě určené částky, ani na Předvolání k podání vysvětlení, kdy se ke správnímu orgánu nedostavil, ani nezaslal písemné vyjádření, ač mu osoba řidiče vozidla musela být zajisté známa. Tím považuje správní orgán sdělení provozovatele vozidla za bezpředmětné a vypořádané.“*

V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl: „...Odvolatel však zůstal nečinný, možnosti být přítomen provádění důkazů nevyužil a nereagoval ani na výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Pouze opožděně a zjevně účelově sdělil jméno údajného řidiče v době spáchání přestupku, avšak to již v takové fázi řízení, kdy takovéto sdělení již nemohlo být relevantní. ... Sdělení totožnosti řidiče až v řízení o správním deliktu již nemůže provozovatele vozidla zbavit odpovědnosti za správní delikt, neboť totožnost řidiče měl sdělit ve fázi prověřování přestupku v reakci na výzvu správního orgánu k uhrazení určené částky nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče. Ustanovení § 125g odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích totiž stanoví, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče, ledaže by se provozovatel vozidla zprostil odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 5 téhož zákona. Posledně uvedené ustanovení přitom uvádí dva liberační důvody (...), z nichž ani jeden nebyl v právě projednávaném řízení uplatněn, natožpak prokázán. Krom toho se uvedení osoby z Kataru coby řidiče sdělované týmě zmocněncem i v případě jeho jiných klientů jeví jako čistě účelové. Správní orgán I. stupně proto správně uložil pokutu za správní delikt provozovateli vozidla.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že skutečnost, že pan A. al A. byl jako řidič označen i v jiných řízeních nebyla hlavním rozhodovacím důvodem. Správní orgán by v daném případě nemohl reflektovat na podání žalobce, ani pokud by byla označena jiná osoba.

V této souvislosti soud upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, čj. 8 As 156/2016-35: „Stěžovatel byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, následně byl předvolán k podání vysvětlení. Do odložení věci (19. 1. 2015) však stěžovatel žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo a ani osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil; pouze odepřel podání výpovědi z důvodu vystavení sebe nebo osoby mu blízké riziku stíhání pro spáchání přestupku. Stěžovatel tak nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až následně (16. 2. 2015), poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla a o okolnostech provázejících řidičovo jednání. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít stěžovatelovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.“

Správní orgán postupoval správně, když v řízení o správním deliktu neuznal jako liberační důvod oznámení žalobce o osobě řidiče. Takové podání by byl správní orgán povinný vzít v úvahu v případě, že by bylo učiněno v řízení o přestupku. Tvrzení žalobce, že vozidlo bylo v době spáchání přestupku podnajíáno, se, v případě že není uplatněno již v řízení o přestupku, jeví jako nepravděpodobné. Zmocněnec žalobce si byl vědom, že jako řidiče označuje ve více řízeních tutěž osobu a muselo mu tedy být zřejmé, že je to známo i správnímu orgánu. V dané věci to však nebylo rozhodné, podstatný byl především okamžik sdělení osoby řidiče. Tento žalobní bod proto není důvodný.

Žalobce soudu nepředložil nájemní a podnájemní smlouvu, provedení těchto listin k důkazu tedy nebylo možné.

5) Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl jedinou konkrétní úvahu, která by jej vedla k závěru, že rozhodnutí prvního stupně je v souladu s právními předpisy. Dle názoru žalobce je „analytická“ část odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jakýmsi vzorem, který žalovaný vytvořil v natolik obecné podobě, že jej používá ve všech typově podobných případech.

Správní orgán v první části napadeného rozhodnutí shrnul průběh správního řízení. Dále se podrobně zabýval odvolací námitkou, žalobce namítal, že byla krácena jeho práva, neboť ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Závěrem správní orgán posoudil prvostupňové rozhodnutí a proces, který předcházel jeho vydání, z hlediska souladu s právními předpisy, zaměřil se především na otázku možnosti liberace a dostatečného zjištění skutkového stavu.

Odůvodnění každého rozhodnutí správního orgánu nemusí obsahovat originální formulace. Je třeba, aby se správní orgán přesvědčivě a srozumitelně vyjádřil k odvolacím námitkám a vysvětlil důvody svého rozhodnutí. Pokud jsou tyto důvody shodné s důvody v jiné věci (řeší se stejná právní otázka), mohou být části odůvodnění v několika rozhodnutích formulovány totožně.

V daném případě odůvodnění správního orgánu přiléhá na projednávanou věc, reaguje na odvolací námitku, a není důvod ho považovat za nepřezkoumatelné. Soud nezjišťoval, zda existují rozhodnutí s (částečně) shodným odůvodněním.

Z výše uvedených důvodů soud nežádal všechna rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu vydaná oprávněnou úřední osobou žalovaného Mgr. J.K. v roce 2016, jak v žalobě navrhoval žalobce.

6) Rozpor s Listinou základních práv a svobod

Zdejšímu soudu je známo, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro namítaný rozpor tohoto ustanovení s ústavním pořádkem (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Krajský soud v Plzni se tu však ztotožňuje s Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v bodě 23 odůvodnil a v bodě 24 shrnul, že zde není důvod k domněnce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f zákona o silničním provozu:

„[24] Shrnutí a potvrzení, vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného*

bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],

- za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],

- kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],

- a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],

- a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“

Senát 30 A Krajského soudu v Plzni v této otázce zcela souhlasí s názorem senátu 57 A zdejšího soudu i senátů některých jiných krajských soudů a plně odkazuje např. na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57 A 91/2016-35, ze dne 27. 6. 2017, čj. 57 A 93/2016-36, a ze dne 27. 6. 2017, čj. 57 A 9/2017-30, jakož i např. na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, čj. 30 A 87/2016-29, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 30 A 110/2016-30.

7) Informování o oprávněných osobách, podjatost oprávněných osob

Žalobce namítá, že správní orgán nereagoval na jeho žádost o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání. Z tohoto důvodu žalobce namítá, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se i obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet“, případně „ztratit“. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení.

V odvolání ze dne 6. 6. 2016 žalobce, resp. jeho zmocněnec, mimo jiné uvedl: „Dále žádáme o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání.“ Na odvolání žalobce reagoval správní orgán výzvou k odstranění vad podání ze dne 30. 6. 2016, ve které mimo jiné uvedl: „... Vám sděluji, že osobami oprávněnými vést řízení o Vašem odvolání jsou Bc. P.Š., Bc. M.K., Mgr. J.K. a Mgr. L.J., zaměstnanci Plzeňského kraje, zařazení do Krajského úřadu Plzeňského kraje...“ Dále dokument obsahuje poučení o osobách oprávněných pro podepisování písemností. Následně spis obsahuje záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 14. 7. 2016, kterou byl pro řízení vedoucím odboru dopravy a silničního hospodářství určen Mgr. J.K.

Žalobce byl tedy včas informován o oprávněných osobách a měl možnost vznést námitku podjatosti. Argumentace, že žalobce otálel s doplněním odvolání jen proto, že nevěděl, která osoba o něm bude rozhodovat, nemůže obstát. Žalobci byla dne 30. 6. 2016 usnesením stanovena lhůta pět pracovních dnů pro doplnění odvolání, žalobce téhož dne odvolání doplnil. Soud neshledal, že by byl žalobce jakkoli zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení. Ani tento žalobní bod není důvodný.

Závěrem soud konstatuje, že většina žalobních námitek nebyla uplatněna v řízení před správním orgánem. Soud se s nimi v potřebném rozsahu vypořádal, v souladu s názorem vyjádřeným v nedávném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irrelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71)

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.